

תת"ע 959/03 - מדינת ישראל נגד מליחי ברק

בית משפט השלום ל深交ורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 959-03-23 מדינת ישראל נ' מליחי ברק
תיק חיזוני: 90521683574

לפני כבוד השופטת שרת קריספין
מ雅思ימה מדינת ישראל ע"י ב"כ המתמחה לזרוב
נגד מליחי ברק ע"י ב"כ עו"ד גروس
נאשימים החלטה

בפני בקשה ההגנה לבטל כתוב אישום לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]
התשמ"ב-1982.

לנאשם מioחת עבירה מיום 11.7.21 וענינה, אי ציות לאור אדם בנסיבות מחמירות, בנגד לתקנה 22(א).
לתקנות התעבורה, כאשר האכיפה בוצעה באמצעות מצלמה אוטומטית- מערכת א/3.

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת ההגנה, המ雅思ימה לא שלחה לנאשם הודעה על ביצוע עבירה תוך פרק הזמן הקבוע בסעיף 225 (א1) לחוק סדר הדין הפלילי (להלן- החסד"פ), דהיינו, 4 חודשים ובמשך, הגישה את כתוב האישום באיחור, בחלווי כ-20 חודשים לאחר מועד העבירה וזאת בניגוד לתקופת ההתיישנות הספציפית שנקבעה בסעיף 225 א (א) לחסד"פ, שנהña שנה.

עוד נטען, כי ידוע להגנה כי הייתה, לכארה, הארכה של תקופת ההתיישנות על ידי ראש מדור תביעות, מכוח הסמכות שניתנה לו בסעיף 9 לחסד"פ לאחר תיקונו, אך אישור رسمي בדבר אותה הארכה לא הוצג.
נוכח האמור, ביקשה ההגנה למחוק את כתוב האישום מחמת ההתיישנות.

לטענת המ雅思ימה, הודעה בדבר ביצוע העבירה, נשלחה, באמצעות דואר רשום, בכתבתו הרשמה של הנאשם ביום 12.7.21 ונמסרה לידי אחותו, שרה, ביום 26.7.21, כעולה מאישור המסירה שהוגש לעוון. מכאן, כי המ雅思ימה עמדה במועד שנקבע בסעיף 225 א(1) לעיל ואין ההתיישנות.

בנוגע להגשת כתוב האישום עצמו, נטען כי מקום בו מדובר בהזמנה לדין, דהיינו, עבירה מסווג עוון, הרי שתקופת ההתיישנות הנה 5 שנים, כאמור בסעיף 9 לחסד"פ.

בנוגע להנחיית היוזץ המשפטי לממשלה, שמספרה 4.1202, לפיה, יש להגיש כתבי אישום בעבירות עוון ופשע, שדין עד 10 שנים מאסר, תוך 18 חודשים, הרי שההנחייה מסמוכה גם את ראש יחידת התייעות ליתן אישור, מראש או בדיעבד, להגשת כתוב האישום מעבר לפרקי זמן זה וכן נעשה גם במקרה שבנדון, כעולה אישור בכתב, של ראש היחידה, בתיק החקירה.

לסייעם, נטען כי לרשות המאשימה עמדו 24 חודשים להגשת כתוב האישום והוא עמדה בדרישה, שכן, העבירה עברה ביום 11.7.21 ואילו כתוב האישום הוגש ביום 1.3.23.

דיון והכרעה

סעיפים 239 א ו-225 א(א) לחס"פ קובעים את מסגרת מועדים בהם על התייעעה לשלווה לנואשם הودעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט.

באישום המבוסס על צילום הרכב, אין להגיש בגין כתוב אישום, אלא אם כן נמסרה לנואשם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה.

מטרתם של סעיפי החוק אינה להביא לידיעת הנואשם את הכוונה להעמידו לדין, ועם ידוע הנואשם על כוונה זו, נפסק מරוץ ההתישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע **בדנו"פ 99/2013 מדינת ישראל נגד בקשן**: "מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחשוד לא יופתע על ידי קבלת דוח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע בהמה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתושמת ליבו של החשוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום זהו בעבירה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיעודו לחשוד על העבירה המיוחסת לו".

במקרה שבפני, טען הסגנו לגבי תקופת ההתיישנות "המיוחדת" שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, אך לא עשה את הבדיקה הנדרשת בין עבירות קנס, שהן עבירות מסווג "חטא" ולגביהן, אכן נקבעו הסדרים מיוחדים, לרבות לעניין התישנות, לבין עבירות הזמנה לדין, שהן עבירות מסווג "עוון", כמו במקרה שבפני ולגביהן, לא נקבע הסדר ספציפי ולכן, תקופת ההתיישנות הנה התקופה הכללית הקבועה בסעיף 9 לחס"פ- חמיש שנים.

סעיף 225 א לחס"פ, אליו הפנה הסגנו בטיעונו, עניינו "**מועד המצאה בעבירות קנס**" ואילו ס"ק (א) המתייחס לעבירות תעבורה שנאכפו באמצעות צילום רכב, כאמור בסעיף 27 לפקודת התעבורה, מתיחס רק לסוגיה של מועד המצאה של "**הודעה בדבר ביצוע עבירה**".

סעיף 239א לחס"פ מתייחס למועד הגשת כתבי אישום בעבירות על פקודת התעבורה, התקנות לפיה או פקודת ביטוח רכב מנועי, בניסיבות בהן לא נגרמה תאונת דרכים וקובע מפורשות, בס"ק (ב), כי תנאי להגשת כתוב האישום בעבירה המתועדת במלמלה, הנה עמידה במועדים שנקבעו בסעיף 225א לחס"פ, כפי שפורט לעיל.

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר התביעה מוכיחה את משלוּח ההודעה בדואר רשום ולאחר מכן 15 ימים משלוח ההודעה. החזקה ניתנת לסתירה, באם יוכיח הנאשם, כי לא קיבל את הזמנה מסיבות שאין תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלה.

המאשימה הגישה אישור מסירה של דבר דואר רשום שמספרו H69631776RC50083 , אשר נמסר לידי אחוֹתו של המבקש, שרה, ביום 21.7.2021, בחולף כשבועיים בלבד מועד העבירה.

בפסקה ענפה ועקבית, קבע בית המשפט העליון, כי משקמה חזקת המסירה, הנטול הוא על המבקש, לסתור את החזקה.

ראה [ע"פ 6920/07 חסן נגד מדינת ישראל](#), בו נאמר:

"התקנה אינה דורשת בוחנה מדויקת מה עלה בגורל המשלוּח ודין כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכוּן בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטול להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו..."

וכן [רע"פ 5429/09 שובל נגד מדינת ישראל, רע"פ 191/12 דהאמן נגד מדינת ישראל, רע"פ 13/17 סקה נגד מדינת ישראל, רע"פ 2575/17 גיאר נגד מדינת ישראל](#) ועוד.

ברע"פ 8427/17 סאלם ואח' נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, בהרכבת תלתא, את הכללים הבאים, בהתייחס לזמן והמצאה בתיקי תעבורה:

מודגמות אלה ועוד רבות אחרות, נלמדים הכללים הבאים: כאשר דז"ח העבירה, הזמנה לדין, או כתוב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, כלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התיצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגוריים אחר מבלי שינוי כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזמן לאדם בוגר בכתובתו הרשמה של המבקש מהוּה מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא ולא כל תימוכין; כלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התיצבות, גם שבמקרים המתאים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהיא בחו"ל, שהיא ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית

חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספקים".

בעפ"ת 17-01-6691 שרון אייל נגד מדינת ישראל, נאמר:

"חרף הפסיקה של בימ"ש המחויז אותה מצין המערער בערעורו, הרי שקיימת הלכה ברורה לפניי בימ"ש העליון, וחלקה הובא בהחלטתו של בימ"ש קמא, ולפיה- מסירה בדואר רשום לכתובות- שאין חולק כי היא כתובתו של הנאשם- מקימה את חזקת המסירה שהנתלה לסתורה עובר לנאים".

למעט טענה סטמית, לפיה, המבוקש לא קיבל את הודעה שבנדון, לא הציגה ההגנה כל ראייה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה.

לפיכך, אני דוחה את טענת המבוקש בכל הנודע להתיישנות ביחס ל"הودעה בדבר ביצוע עבירה" וקובעת כי המשיבה עמדה בסד הזמנים הקבוע בחוק בהקשר זה.

באשר לטענת ההגנה בדבר הת Yiישנות בשלב הגשת כתב האישום- כאמור לעיל, עסקין בעבירה מסווג "עוון", שתיקופת ההתיישנות בצדה הנה 5 שנים.

סעיף 57 א (א) לחסד"פ, אליו מתיחס הסנגור בטיעוני, קובע:
"משר הלि�כי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שיקבעו בנוילוי רשיונות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהתאם החלטות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנסיבות ובנסיבות כאמור אלא בהסכמה היועץ המשפטי לממשלה".

בהתאם היועץ המשפטי לממשלה, 4.1202, ממועד אוגוסט 2010, שעודכנה לאחרונה בחודש אפריל 2023 וכותרתה, "משר טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום", נאמר בסעיף 4 א' (2)(ב) כי: "בעבירות מסווג עוון ובעבירות מסווג פשע שדין עד עשר שנים מאסר, יש לפעול לסיום הטיפול בתיק תוך 18 חודשים".

בהמשך, בסעיף ד', שכותרתו "הארכה של פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק", נקבעה סמכותו של פרקליט מחוז או ראש יחידת תביעות, להורות על הארכת פרק הזמן להגשת כתב אישום לתקופה של עד 6 חודשים נוספים וזאת מראש או בדייעבד וכן, הסמכות להורות, מראש ובטרם חלפה ההארכה הראשונה, על הארכה נוספת של 6 חודשים, אם נמצאו "טעמים מיוחדים המצדיקים הארכה כאמור", ביניהם, מרכיבות התקיק או היקף חומר החקירה.

היא וחלפה תקופת ההארכה הראשונה, הרי שאישור בדייעבד יכול להינתן רק על ידי המשנה לפרק ליט המדינה ובהמשך, מתיחס הנוהל לתקופות הארכה נוספות.

במקורה שבעפני, כתב האישום בגין עבירה מיום 21.7.11, הוגש ביום 1.3.23.

ביום 19.2.23, נתן ראש ייחידת התייעות, על פי הסמכות שניתנה לו בהנחיה לעיל, החלטה בדבר הארכת התקופה להגשת כתב אישום בתיק זה, ב-6 חודשים נוספים וזאת בנימוק כי: "במהלך התקופה בה נקלט התיק ביחידת התייעות עד למועד הגשת כתב אישום, נוהל תיק עקרוני בעניין סוגיות אמינות ותקינות מערכת מצלמות א/3 והייתה הצדקה להמתין עד להכרעת בית המשפט לטעבורה בהרכבת תלתא. משנית פסק דין מרשיין, הקובע כי מצלמות א/3 הן אמינות ואף מתווחזקות באופן תקין, החלטתי להורות על הגשת כתב אישום בתיק זה".

נכח הארכה זו, עמדו לרשות המשيبة 24 חודשים להגשת כתב האישום ואכן, כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום 21.7.21 וזאת בטרם חלפו 24 חודשים ממועד העבירה.

מכל האמור, אני דוחה את טענת ההגנה בדבר התיישנות, הן בנוגע ל"הודעה בדבר ביצוע עבירה" והן בנוגע להגשת כתב האישום וכפועל יוצא, דוחה את בקשתה לביטול כתב האישום.

ניתנה היום, ט' ניסן תשפ"ד, 17 אפריל 2024, במעמד
הצדדים.